

kakor še malokdo; še fraz mi ne bo treba tratiti, da bi se odtrgal od Angele sedaj, ko bi malo drugače pogledali, če bi hotel imeti še ljubico za kratek čas . . .«

Skoro zavriskal bi bil, ko je šel, s sabljo ob tlak se zadevajoč, po trotoarju: »Živela, Jančnica! Ljubic dobim sedaj družih obilo, tudi takih, da mi ne bo nikdar dolgčas!«

(Konec prihodnjič.)

Jutro.

Beli dan na okno trka
s prsti srebrnimi.
Ah mladost ti moja zlata,
vrni se, vrni mi!

Vrni se z radostjo svojo,
sanjami, nadami,
z lahkovernostjo nedolžno,
s sladkimi vadami.

Kot večerna zlata zora
ti si odplavala,
moja duša po teminah
bolna je tavela,

hrepeneča po jasnini,
da odpočine tam:
tak mirno gorijo zvezde
vrhu višine tam.

Zvezde svetle, nedosežne . . .
Ali zdaj dan je prišel
s krono demantno na glavi —
ali zaman je prišel:

V moji duši so vstale
sence iz polnoči —
kje so zore, da bi pregnale
te sence iz polnoči?

Oton Zupančič.

Vprašanje.

Kdor se te dotakne, draga,
v mislih le —
niti Bog mu ne pomaga:
naj umre!

Kdor se ti umakne, draga,
naj umre!
Nisi li pošteno, vraga,
ti dekle?!

Oton Zupančič.

